

Angajamentul lui Dumnezeu

27 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Un cititor ne-a trimis un mail în care își exprimă rezervele față de credința noastră că Dumnezeu nu este implicat în tragedia care a lovit această planetă. Iată o parte din mesajul lui:

„Este un lucru minunat să fii în viață, să iubești și să fii iubit, să poți să te bucuri de un răsărit de soare, de o primăvara... este groaznic să fii atins de mașinăria infernală a răului, să te îmbolnăvești subit tu sau cineva drag ție, să fii silit să vezi cum alți oameni suferă sau se sting și să nu poți face nimic...

Dacă m-aș fi născut înainte de căderea lui Adam, nu aș fi păcătuit niciodată, totul ar fi fost roz. M-am născut după acest minunat eveniment și iată, stau cu sufletul pe muchie și e foarte posibil să nu fiu 'mântuit.' Ce este moral corect în acest aranjament, din partea lui Dumnezeu?

Este oare necesară toată suferința care curge peste lume de mii de ani, indiferent dacă are ca sursă un om sau o instanță superioară (Satana), ca să dovedească faptul că Dumnezeu este bun?

Oricum trebuie să Îl credem pe cuvânt. O ființă creată nu poate afirma cu certitudine nimic moral. Chiar cu toate "cărțile" deschise la judecată, nimic nu mă poate convinge că nu este un aranjament, la fel cum iubita mea nu mă poate convinge că mă iubește, eu o cred sau nu, dar nu pot să fiu niciodată sigur.

Asta mă face să mă îndoiesc din tot sufletul că justificarea caracterului lui Dumnezeu are nevoie de suferința a sute de generații...

Ori 'viața' noastră înseamnă altceva decât reiese din Biblie, ori nu înseamnă nimic."

Nu prietene, nu este nimic „moral corect” în acest aranjament. Dar aranjamentul de care vorbești nu este nicidecum „din partea lui Dumnezeu.” Omenirea aflată în Adam a ales acest mod de viață, iar generațiile următoare au preferat fiecare acest aranjament, refuzând cu încăpățănare oferta lui Dumnezeu pentru vindecare, lucru care se întâmplă și astăzi. Privește istoria sacră și vei observa fără nici un efort violența cu care a fost întâmpinat adevărul prezent în fiecare generație, de la Abel până astăzi. Hristos nu este prințul acestei lumi, iar neprihănirea nu este constituția Planetei Pământ. Într-o administrație a fărădelegii, atinsă de „mașinăria infernală a răului,” să mai fii în viață, să te „bucuri de un

răsărit de soare,” este absolut anormal, fiind cea mai clară dovadă a milei și bunătații infinite a lui Dumnezeu. Dacă nu intervenea Hristos, noi am fi transformat în cenușă demult această planetă.

Planul de mântuire nu urmărește să dovedească faptul că Dumnezeu este bun. Lucrul care trebuie clarificat este acuzația lui Lucifer că Dumnezeu va folosi violența, împotriva legii, spre a menține universul la picioarele Lui. Libertatea fiind temelia de nezdruncinat a creațiunii, ființele inteligente au opțiunea de a nu mai trăi în împărăția luminii, fiind capabile să se despartă de izvorul vieții. Celălalte lumi au înțeles acest lucru. Când omenirea noastră va înțelege și ea că despărțirea de izvorul vieții, care produce moarte, nu este pedeapsa lui Dumnezeu pentru nesupunere, ci consecința naturală a desprinderii voluntare de acel izvor, istoria ne bună a aventurii lui Lucifer se va sfârși.

Ai dreptate, justificarea caracterului lui Dumnezeu nu avea nevoie de suferința a sute de generații, se putea face chiar atunci când a izbucnit revolta în cer. Numai că îngerii au preferat minciuna lui Lucifer în locul adevărului lui Dumnezeu. Noi astăzi continuăm să preferăm minciuna lui Lucifer, acuzându-L pe Dumnezeu că este arbitrar, sever, crud și inflexibil. Chiar cei mai luminați urmași ai lui Hristos cred că Dumnezeu va extermina pe toți cei care nu primesc varianta Sa despre adevăr.

Viața noastră înseamnă exact așa cum reiese din Biblie, chestiunea este „cum citești în ea,” o frază celebră a lui Isus, mai actuală astăzi ca niciodată.
